

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **J. T., nar. X**
bytem X

zastoupen advokátkou Mgr. Silvií Šrotíř Sofkovou
sídlem Horní náměstí 14/17, Olomouc

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 7. 2024, č. j. 090962/2024/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2024, č. j. 090962/2024/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Silvie Šrotíř Sofkové, advokátky.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Příbram ze dne 12. 4. 2024, č. j. MeUPB 33079/2024/Siro, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 31. 12. 2023, jehož skutkovou podstatu naplnil z nedbalosti porušením § 3 odst. 3 písm. a) tohoto zákona, neboť řídil motorové vozidlo v době, kdy nebyl držitelem řidičského oprávnění.
2. Žalobce předně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož se žalovaný nezabýval jeho odvolacími námitkami. Konkrétně uvedl, že se žalovaný nezabýval jeho

požadavkem na ověření, zda správní orgán I. stupně neměl informace o spáchání přestupku již před 19. 10. 2023 a zda tedy nejsou splněny podmínky pro odložení věci dle § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Dále se žalovaný nezabýval námitkou, že žalobce nebyl vyrozuměn ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Na opakované písemné žádosti žalobce o zaslání protokolů z jednání a zaslání vyrozumění o tom, že bylo ukončeno shromažďování podkladů (tj. poté, co bude jejich shromažďování skutečně ukončeno) nebylo ze strany prvoinstančního orgánu nijak reagováno. Konečně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že se správní orgán I. stupně řádně nevypořádal s obviněným navrženými důkazy a odbyl je pouze shrnujícím tvrzením, tj. bez jejich konkretizace, že ničeho nového nepřinesou.

3. Žalobce dále namítl, že žalovaný provedl zcela nové dokazování, které však svojí povahou a rozsahem patří do řízení před prvoinstanční orgán a ne do řízení o odvolání. K tomuto žalobce dále uvádí, že k tomu, aby bylo zjištěno, že při silniční kontrole dne 26. 4. 2023 sdělil zasahujícím policistům adresu pro doručování X č.p. XA, žalobce ve svém vyjádření ze dne 8. 2. 2024 navrhoval, aby si prvoinstanční orgán vyžádal kompletní spis Magistrátu města Ústí nad Labem sp. zn. MMUL/OPA/ODN/145384/2023/PucT, a dále navrhoval, aby byli vyslechnuti policisté, kteří se účastnili silniční kontroly dne 26. 4. 2023. Dále žalobce v řízení navrhoval k důkazu výslech Jaromíra Šrota - jednatele společnosti, u níž je žalobce zaměstnán. V řízení tak došlo k opomenutí důkazů se všemi procesními důsledky z toho plynoucími.
4. K otázce doručování příkazu č. j. MMUL/OPA/ODN/152741/2023/PucT (dále jen „Příkaz“) pak uvedl, že při silniční kontrole dne 26. 4. 2023 sděloval Policii ČR místo svého bydliště, tedy X č.p. XA, X.
5. Konečně žalobce namítl, že i kdyby byl Příkaz doručován řádně, pak jeho jednání nedosahuje dostatečné společenské škodlivosti a napadené rozhodnutí by tak mělo být zrušeno, případně by mělo být upuštěno od potrestání ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.
6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že dne 19. 10. 2023 bylo vyhotoveno oznámení o postoupení přestupku ze dne 9. 6. 2023, doručeno bylo správnímu orgánu dne 24. 10. 2023. Pokud policie teprve dne 19. 10. 2023 vyhotovila oznámení o přestupku, z toho, jak se věci běžně dějí, nemohl žádný správní orgán o přestupku (řízení bez řidičského oprávnění) vědět před tímto dnem. Dále uvedl, že ohledně doručovací adresy platí § 19 odst. 4 zákona správního řádu, podle kterého na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí. Bylo tak na žalobci, aby požádal a sdělil adresu pro doručování odlišnou od místa bydliště, a to přímo správnímu orgánu. Žalovaný rovněž odkázal na výzvu ze dne 19. 6. 2024, doručenou zástupci žalobce, v níž byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
7. Jde-li o námitku nevypořádání se s důkazními návrhy, žalovaný uvedl, že žalobce navrhoval důkazy týkající se jiného řízení, pravomocného rozhodnutí, které v tomto řízení nemůže být přezkoumáváno. Konečně pokud jde o tvrzený nedostatek společenské škodlivosti, odkázal žalovaný na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 3. 2022, č. j. 56 A 8/2021-33.

II. Obsah správního spisu

8. Správní orgán I stupně na základě oznámení o přestupku č.j.: KRPS-152127-21/PŘ-2023-011106 vyhotovil dne 31. 10. 2023 příkaz, kterým uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. jehož skutkovou podstatu naplnil z nedbalosti porušením § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona tím, že dne 9. 6. 2023 v 06:15 hodin na pozemní komunikaci č. D4 v km 36, 5, ve směru jízdy Praha – Strakonice, řídil motorové vozidlo tovární značky DAF, registrační značky X, a to v době, kdy nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Proti uvedenému příkazu podal žalobce odpor.
9. Dne 12. 4. 2024 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným z přestupku uvedeného v bodě 8 rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

III. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba je důvodná.
11. Žalobce předně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to ve třech ohledech. Žalobce předně v odvolání žádal ověření, kdy se správní orgán I. stupně o přestupku dozvěděl. K tomu soud uvádí, že žalobci je třeba přisvědčit potud, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na tuto námitku výslovně nereagoval. Nicméně ze správního spisu je zcela zřejmé, kdy bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení o přestupku a žalobce ve svém odvolání (a ani v podané žalobě) neuvedl jedinou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že se správní orgán I. stupně o přestupkovém jednání dozvěděl dříve, než vyplývá ze správního spisu. Za této situace pak lze říci, že žalovaný neměl důvod cokoli prověřovat a skutečnost, že se o tom v napadeném rozhodnutí nezminil tak sice vadou je, nicméně se jedná o vadu, která nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
12. Pokud jde o otázku poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu, pak žalovaný se k této otázce (byť stručně) vyjádřil, pokud uvedl, že *„Odvolatel nebyl žádným způsobem krácen na svých právech účastníka řízení, přičemž o veškerých svých právech byl poučen v dostatečném rozsahu a bylo mu umožněno, aby tyto i před vydáním rozhodnutí uplatnil“*. Napadené rozhodnutí tak v této otázce nepřezkoumatelné není. Soud k tomu doplňuje, že s žalovaným souhlasí i po věcné stránce. Správní řízení je nutné chápat jako jeden celek a v zásadě je možné vady prvostupňového řízení napravit v řízení odvolacím. V projednávané věci je pak stěžejní, že žalobce měl (minimálně v odvolacím řízení) možnost se k podkladům řízení vyjádřit.
13. Žalobce konečně namítá, že se správní orgán I. stupně nevypořádal dostatečně s jeho důkazními návrhy. Tato námitka není důvodná. Správní orgán I. stupně na str. 5 svého rozhodnutí odůvodnil neprovedení žalobcem navržených důkazních prostředků nadbytečností. Takový závěr pokládá soud v kontextu prvostupňového rozhodnutí za přezkoumatelný, byť z níže uvedených důvodů (viz body 16-20 rozsudku) nesprávný.
14. Žalobce dále namítl, že žalovaný prováděl zcela nové dokazování patřící rozsahem do prvostupňového řízení. Tato námitka není důvodná. Soud je toho názoru, že žalovaný postupoval v tomto ohledu zcela správně. Jelikož stěžejní otázkou v projednávané věci je to, zda byl Příkaz pravomocný (žalovaný správně uvádí, že věcnou správnost Příkazu mu nepřisluší posuzovat), postupoval žalovaný správně, když doplnil dokazování tak, aby mohl

správnost doručení Příkazu ověřit. Jakkoliv by jistě bylo optimální, pokud by takto postupoval již správní orgán I. stupně, postup žalovaného byl zcela v souladu se zákonem.

15. Jádrem projednávané věci jsou otázky související s Příkazem. Zde soud pokládá za podstatné rozdělit, jaké okolnosti jsou pro posouzení projednávané věci relevantní, a jaké nikoliv. Především je třeba zdůraznit, že v projednávané věci se nelze zabývat zákonností a věcnou správností Příkazu – tedy tím, zda se žalobce dopustil jednání, pro které byl Příkazem shledán vinným, a zda toto jednání bylo rozporné se zákonem. Tyto otázky bylo možné řešit pouze v řízení, jež bylo ukončeno Příkazem a v projednávané věci není jejich posuzování možné. V projednávané věci je žalobci kladeno za vinu, že řídil, přestože na základě Příkazu pozbyl řidičské oprávnění. Pro posouzení projednávané věci tedy je podstatné, zda žalobce řidičské oprávnění opravdu pozbyl, tedy zda mu Příkaz byl řádně doručen a zda nabyl právní moci.
16. Skutkové okolnosti doručování Příkazu jsou následující. Je nepochybné, že příkaz byl doručován žalobci na adresu pobytu uvedenou v evidenci obyvatel, což žalobce nezpochybňuje. Naopak správní orgán I. stupně výslovně akceptoval tvrzení žalobce, že při silniční kontrole dne 26. 4. 2023 uvedl policistům doručovací adresu. Právní názor správního orgánu I. stupně na význam této skutečnosti je poněkud nejasný, nicméně z toho, že správní orgán I. stupně uvedl, že se žalobce „měl zajímat o to, zda adresa byla skutečně zadána a bude mu doručována tam, kde bude zastížen a písemnost si převezme“, lze dovozovat, že nahlášení doručovací adresy policistům nepokládal za účinné i pro správní orgán vydávající Příkaz. Stejným způsobem argumentoval rovněž žalovaný ve vyjádření žalobě. Tomuto (byť správním orgánem I. stupně implicitně vyjádřenému) právnímu názoru pak

odpovídá i odmítnutí provést navržený výslech policisty zasahujícího při silniční kontrole dne 26. 4. 2023, jelikož otázka, zda žalobce skutečně při silniční kontrole dne 26. 4. 2023 nahlásil policistům doručovací adresu, nebyla pro správní orgán I. stupně stěžejní. Pokud jde o napadené rozhodnutí, tam žalovaný tuto otázku výslovně neřešil, pouze poukázal na to, že v písemných dokumentech týkajících se silniční kontroly dne 26. 4. 2023 (oznámení o přestupku a úřední záznam) není o doručovací adrese zmínka. To by nasvědčovalo tomu, že žalovaný (opět implicitně) zastává názor, že doručovací adresu sice je možné nahlásit přímo policistům s účinností i pro správní orgán, nicméně nemá za prokázané, že by tak žalobce učinil. Soud dospěl z níže uvedených důvodů k závěru, že oba správní orgány bez bližšího odůvodnění přistoupily k této otázce rozporným způsobem, který mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož neumožnil žalobci unést jeho důkazní břemeno.

17. Podle § 19 odst. 4 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.
18. Otázkou, zda je možné sdělit doručovací adresu před zahájením přestupkového řízení policii, posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 As 461/2017-11, v němž uvedl, že „v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2012, č. j. 7 As 16/2012 – 58, se účastník řízení dovolával povinnosti správního orgánu doručovat na adresu v Centrální evidenci obyvatel a zpochybňoval zákonnost doručování na adresu jím uvedenou při silniční kontrole. Kasační soud však vyslovil, že doručování ve správním řízení na

adresu sdělenou Policii do oznámení o přestupku bylo v souladu se zákonem. Stejně jako v nyní projednávané věci měl i tehdy správní orgán k dispozici adresu, která byla zjištěna policisty v době spáchání přestupku a na tuto adresu po celou dobu správního řízení v I. stupni doručoval písemnosti. Takový postup je podle kasačního soudu v souladu s § 19 odst. 4 správního řádu. Oznámení o přestupku jako takové je bezpodmínečně vždy součástí správních spisů a správní orgány tak nemohou rozumě tvrdit, že si tohoto implicitního sdělení doručovací adresy nejsou vědomy. Za situace, kdy následně správní orgány skutečně zahájí řízení o přestupku, lze toto implicitní sdělení adresy pro doručování chápat jako materiálně souladné s § 37 odst. 1 a 2 správního řádu. Opačný postup by byl výrazem přepjatého formalismu a (jak je patrné v nyní projednávané věci) v konečném důsledku by nerespektoval práva obviněného z přestupku vyplývající z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nebo čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek ESLP ve věci Axen v. SRN ze dne 8. 12. 1983, stížnost č. 8273/78). Uvedení doručovací adresy přestupcem v oznámení o přestupku tudíž lze považovat za úkon účastníka směřující vůči správnímu orgánu. Lhostejno přitom, zda je oznámení o přestupku stvrzené podpisem přestupce, nebo nikoliv. Kasační soud si je vědom stávající judikatury týkající se formálních náležitostí úkonů směřujících vůči správním orgánům (rozsudky ze dne 20. 7. 2010, č. j. 8 As 65/2009 – 111, ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 – 95, a ze dne 30. 3. 2016, č. j. 4 As 40/2016 – 39). Podstatné ovšem je, že v oznámení o přestupku stěžovatele je patrné číslo občanského průkazu, z něhož policista jako úřední osoba zaznamenává do protokolu trvalý pobyt přestupce. Je-li tedy současně policistou vyplněna kolonka „adresa pro doručování/datová schránka“, již z povahy věci je zřejmé, že se jedná o údaj, který policistovi sdělil právě přestupce a nikdo jiný (tento údaj zároveň nelze z občanského průkazu zjistit). Oznámení o přestupku je ostatně vždy stvrzeno alespoň podpisem policisty, jakožto úřední osoby“. Jakkoliv se tento rozsudek věnoval situaci, v níž byla doručovací adresa uvedena v oznámení o přestupku (což v projednávané věci není), je zřejmé, že judikatura NSS dlouhodobě pokládá za možné, že obviněný z přestupku uvede svou doručovací adresu nikoli přímo správnímu orgánu, ale policistům při kontrole (typicky silniční), jejíž výsledek tvoří následně podklad pro zahájení přestupkového řízení.

19. Nahlíženo optikou shora uvedené judikatury, názor správního orgánu I. stupně (vyjádřený implicitně) a názor žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě je nutno odmítnout jako nesprávný. Pakliže by totiž žalobce skutečně policistům sdělil při silniční kontrole dne 26. 4. 2023 doručovací adresu, byl by tímto sdělením vázán i správní orgán I. stupně rozhodující o Příkazu, a to bez ohledu na to, zda by se o tomto sdělení reálně dozvěděl. Stěžejní otázkou v projednávané věci je proto to, zda žalobce při silniční kontrole dne 26. 4. 2023 policistům doručovací adresu skutečně nahlásil, jak tvrdí. Soud dospěl k závěru, že správní spis neposkytuje dostatečnou oporu pro zodpovězení této otázky. Jak bylo uvedeno výše, správní orgán I. stupně se touto otázkou nezabýval (a bez dalšího v tomto akceptoval tvrzení žalobce), jelikož danou otázkou chybně nepokládal za podstatnou. Žalovaný v tomto ohledu doplnil dokazování o oznámení o přestupku a úřední záznam a konstatoval, že v žádném z těchto dokumentů se doručovací adresa uváděná žalobcem nenachází. To je sice pravda, ale nelze přehlédnout, že žalobce obsah těchto záznamů *de facto* zpochybňoval, jelikož uvedl odlišnou verzi a navrhl k ní *prima facie* relevantní důkazní prostředek – výslech zasahujícího policisty. Tento důkazní návrh z důvodu nesprávného právního názoru správního orgánu I. stupně nebyl proveden. Pokud pak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v úředních záznamech doručovací adresa uvedena není (z čehož patrně implicitně dovodil, že žalobce své důkazní břemeno v otázce sdělení doručovací adresy policistům neunesl), soud musí konstatovat, že správní orgány neprovedením výslechu policistů

zasahujících při silniční kontrole dne 26. 4. 2023 žalobci důkazní břemeno unést ani neumožnily. Soud zde připomíná, že úřední záznamy mohou jako důkazní prostředky postačovat pouze tehdy, není-li jejich obsah relevantně zpochybněn. Pokud tedy žalobce v projednávané věci celou dobu tvrdil, že doručovací adresu policistům hlásil, tak žalovaný měl po zjištění, že úřední záznam takovou adresu neuvádí, doplnit dokazování výsledkem zasahujících policistů, jak žalobce navrhoval již prvostupňovém řízení.

20. Soud tak shrnuje, že správní orgány pochybily, pokud neprovedly žalobcem navržený výsledek zasahujícího policisty, v důsledku čehož není možné zodpovědět otázku, zda žalobce při silniční kontrole dne 26. 4. 2023 policistům doručovací adresu sdělil, či nikoliv. Bez zodpovězení této otázky pak není možné posoudit, zda byl Příkaz řádně doručen a je tedy v právní moci. Napadené rozhodnutí je proto nutné zrušit.
21. Žalobce dále namítl, že správní orgány měly Příkaz doručit na adresu jeho zaměstnavatele – provozovatele předmětného vozidla. Tato námitka není důvodná. Soud je toho názoru, že § 20 odst. 1 správního řádu sice umožňuje doručovat kdekoliv, kde bude účastník zastižen, nicméně takový postup je fakultativní. Ze správního řádu neplyne povinnost správního orgánu doručovat na všechny myslitelné adresy, kde by účastník mohl být zastižen.
22. Žalobce dále namítl, že jeho jednání není dostatečně společensky škodlivé, pročez by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno, případně alespoň upuštěno od potrestání. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Soud připomíná, že přestupek žalobce spočívá v řízení bez řidičského oprávnění. V takovém případě však není podstatné, z jakého důvodu k odnětí řidičského oprávnění došlo. Jak zdejší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2022, č. j. 56 A 8/2021-33, „*Ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu brání v řízení komukoliv, kdo nedisponuje potřebným řidičským oprávněním. Při posuzování, zda došlo ke spáchání přestupku, správní orgány posuzují pouze to, zda je řidič nositelem příslušného řidičského oprávnění, nikoli to, zda splňuje všechny podmínky a předpoklady pro udělení takového oprávnění. Pokud má řidič za to, že podmínky splňuje (a má o dané řidičské oprávnění zájem), může se obrátit na příslušný správní orgán a požádat o vydání příslušného řidičského oprávnění. Do doby jeho vydání se však nic nemění na tom, že daným oprávněním nedisponuje, což je řidič povinen respektovat, tedy zdržet se řízení motorových vozidel, které je podmíněno řidičským oprávněním, kterým nedisponuje. Pokud tak neučiní, tak bezpochyby naplní nejen formální stránku uvedeného přestupku, ale též stránku materiální, jelikož objektem daného přestupku je nejen bezpečnost silničního provozu (což je spíše objekt sekundární), ale především respekt k právnímu řádu – nelze totiž připustit, aby si řidič sám vyhodnocoval, zda je bez ohledu na absenci zákonem požadovaného veřejnoprávního povolení způsobilý dané vozidlo řídit – k tomu jsou povolány příslušné orgány, na něž se řidič může a má obrátit. K tomu soud dodává, že obdobně např. není přípustné, aby řidič řídil vozidlo přes absenci platného posudku o zdravotní způsobilosti [přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 4 zákona o silničním provozu] s argumentací, že je přece zdravý“.* Soud tak shrnuje, že materiální znak přestupku byl v projednávané věci bezpochyby naplněn a ke zrušení napadeného rozhodnutí, ani k moderaci uloženého trestu proto nevidí důvod.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, jelikož skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ pro své rozhodnutí, vyžaduje podstatné doplnění (§ 76 odst. 1

písm. b) s. ř. s.). Proto napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) Žalovaný v dalším řízení doplní dokazování výsledkem policistů zasahujících při silniční kontrole dne 26. 4. 2023 a poté znovu posoudí v souladu s výše uvedeným právním názorem soudu, zda Příkaz nabyl právní moci a zda tedy žalobce dne 9. 6. 2023 skutečně nedisponoval řidičským oprávněním.

24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Plně úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, z náhrady 21 % DPH ve výši 1 148 Kč a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 4 000 Kč za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný je povinen uhradit náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč k rukám zástupkyně žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., a to ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2024

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce